

Обаче, тя бѣше още твърде малко момиченце, твърде лакомо, и се силѣше да прехвъркне до мене, за да яде до насита, щомъ забележеше че я гледамъ.

Единъ день азъ пишехъ не помня какъвъ романъ, който ме много увличаше; бѣхъ поставила на известно разстояние зеленъ клонъ, на който кацахъ и живѣяха сговорно дветѣ ми възпитаници. Бѣше малко студено. Агата, още полуопѣрена, се бѣ сгушила и пхнала подъ Жонкила, която си даваше видъ на майка съ едно великодушно самодоволство.

И дветѣ с' ояха спокойни половина часъ, което време азъ използвахъ да пиша, защото тѣ рѣдко ми позволяваха толкова свободно време презъ деня.

Ала най-сетне апетитътъ имъ дойде, и Жонкила, като скочи на единъ столъ, после на масата, изтри съ края на перушината си последната дума. Агата пъкъ, като не се осмѣляваше да напустне клона, трѣпкаше крилата си и протягаше къмъ мене полуотворената си човка съ отчаени цвъртения.

Азъ бѣхъ къмъ края на романа и за пръвъ пжтъ се ядосахъ на Жонкила. Дадохъ ѝ да разбере, че тя бѣше достатъчно възрастна за яде сама, и има подъ човката си прекрасна каша въ хубава чинийка, и че азъ бѣхъ решила за дълго време да си не правя оглушки за нейния мързелъ. Жонкила, малко докачена и упорита, започна да се сърди и да се обръща на клона си. Ала Агата не се помири и като се обърна къмъ нея, поиска ѝ да яде съ една невѣроятна настойчивость. Безъ съмнение, тя ѝ говори съ голѣмо красноречие, или ако не знаеше още добре да се изразява, тя имаше въ гласа си тонове, които биха могли да разкъсатъ едно чувствително сърдце. Азъ, жестоко-сърдечната, гледахъ и слушахъ, безъ да се помръдна, като изу-